

U trpnji drugoga, trpim i ja sam...

Dražen Zetić

drazen_zetic@net.hr

Još je antički mislitelj Ksenokrat shvaćao istinu kao brigu za druge ljude! Takva briga u sebi sazda je ljubav – koja od nas uvijek iznova iziskuje, traži... (pre) odijeva nas. Ljubav je nepovredivi organon našeg središta Osobe, neizmjerljiva istinska radost, najiskrenije kraljevanje duše, najdublje prijateljstvo Duha. I, u ovome vremenu, u zonama našega bića, nedvojbeno da samo ljubavlju možemo dotaknuti nutrinu samoga *Dobra*. Samo ljubljeno biće ljubi. Dakle, recept je jednostavan: *Treba ljubiti, da bi bili ljubljeni!* Čovjek samoga sebe ljubi (ne iz samoga sebe), nego tek kroz srce onoga Drugoga. Nadasve najbolnija je neuzvrćena ljubav. Treba vazda nastojati biti u neprestanome izviranju iz samoga sebe prema drugome. U tom malenom iverku svoje navlastitosti, biće sja jedino kada ljubi, u čistoći ljubavi. No, taj mali brodski pregradak čovjekova samozahtajna srca zavazda ljubi (čineći sama sebe ljubljenim bićem), jedino ukoliko ljubi (čini) trpeći. U trpljenju Čovjek spoznaju vrijednost ljubavi... *trpeći!*

Nesumnjivo je lako tjelesnu temperaturu izliječiti (pokojim limunom i ljekovitim biljnim čajem). No, puno bolniju duševnu temperaturu jedino je moguće iscijeliti potpunom čistom ljubavlju. Prava ljubav se ne topi kao gruda snijega, ona tiho prebiva u najintimnijim (i najrazličitijim) predjelima Čovjeka. Neizostavno je stoga danas svaki čovjek pozvan postajati napose *Ljubitelj ljubavi*. Ne postoje duhovne pincete kojima bi mogli napipati ushićenje našega bića drugim bićem, njegovom (našom) dušom. Ne postoji nigdje u univerzumu, nekakva jednostavna optika koja će potvrditi da negdje u svijetu (pa čak tamo i gdje nema po šest mjeseci svjetlosti) Čovjeka bez zrnca ljubavi. *Ne... ne – vjerujem!* Nikako ne postoje oni koji su stvoreni imuni na ljubav. Naprosto ta kraljica dobra svakoga zahvaća, bezbolno tranfuzijski sjedinjuje i naposljetku oslobađa za još sveobuhvatniju 'fizionomiju dobrote' (Ortega y Gasset).

Bez prvotnog zanosa, ponajprije je potrebno donekle sazrijeti u samoj Osobi, u svojem čistome Ja. To čisto *Sebe* (*soi* – Ricoeur), uvijek treba promatrati u oslobađanju nutarnje slobode, koja se uvijek samozatajno realizira u beskrajnoj i bezuvjetnoj ljubavi prema svome sučovjeku (Bližnjemu). Trunkom sebedarne ljubavi možemo izliječiti ogrebotine na izbljedjelim aureolama duše, iscijeliti izranjene bridove srca..

Duboko sam uvjeren da ono iskonsko dobro, nadvremenita Istina u svojoj punoj čistoći – u svakom nastajućem (rađajućem) čovjeku kreposno vapije za ljubavlju. Ljudsko srce je stvoreno za ljubav, da ljubi, da bude ljubljeno. Sam Učitelj sebedarja – Isus – ljubav je proglasio *božanstvom* istinosnog Života. Nikada dotrajali, ishlapjeli kvasac očovječenja! Nježno ljubiti svakog sučovjeka, nesebično mu podati takvu stvarajnsku dimenziju, odista znači prije svega skrbiti se za njega, duboko u svojoj intimi su – patiti zbog njegovih svakodnevnih hirova, mana... nesreća... Bivati ljubljenim biva samo ono ljubljeno... u nama, i s nama samima s pozicije ljubljene ljubavi...